

Cu și despre modele

În prezentul confuz al zilelor noastre, să te cunoști pe tine însuși și să știi ce îți dorești cu adevărat de la viață este o reală virtute. De cele mai multe ori uităm să ne apreciem calitățile, amintindu-ne obesosiv de defecte. Ne pierdem ușor încrederea în noi și credem că suntem persoane lipsite de materie cenușie. Dar nu e așa.

Pentru a supraviețui într-o societate miseră și plină de modele false și prejudecăți, trebuie să diferențiem valorile de non-valori, astfel încât să promovăm ceea ce se numește cultura.

Cultura este un element definitoriu personalităților puternice, oamenilor cuți, tot mai puțini pe zi ce trece, fiind înlocuiți de nulități. Vinovată este societatea, noi oamenii, care nu mai valorăm inteligența, ci creăm așa numitele *modele*, aproape perfecte, dar a căror creier seamănă cu o boabă de fasole.

De aceea avem nevoie de modele, de caractere puternice, de oameni adevărați, pentru a învăța de la ei rețeta succesului.

În viață este absolut necesar să știi să te ghidezi și, în special, să-ți controlezi pornirile, pentru a da dovadă de echilibru, înțelegere, altruism și pentru a fi catalogat drept *model*. Și atunci când dorim să ne identificăm cu o astfel de persoană, ne încapătănăm să ne ridicăm privirea peste graniță, să căutam cu totul altceva decât ne-am propus și evităm să căutam în jurul nostru. Suntem înconjurați de modele.

Trebuie doar să le identificăm, să le descoperim, să învățăm de la ele. În fiecare zi cunoaștem diferite tipuri de oameni, majoritatea superficiali, de la care nu poți învăța nimic, dar trebuie să-i observăm pe aceia ce merită respectul nostru.

Așadar, viața este complicată, plină de serpentine, mai mult sau mai puțin periculoase, cu momente bune și rele, cu soare sau furtună.

De aceea este vital să crezi în oameni, să-i apreciezi, să-i respecti, pentru ca tu la rândul tău să devii un model pentru alții care vor crede în tine.

NADINA IULIA ROMAN
Liceul Teoretic Gataia

Stiliaga muzicii pierdută

Prima dată am auzit despre *stiliaga* în articolul lui Ivan Ernu din *Omagiu*. Termenul definește tinerii revoltați ai fostei Uniunii Sovietice, domici să spună *nu* atunci când mulțimea bolnavă de dislexie mentală pleacă frunțile; neînfricați și rebeli, ei au asigurat continuitatea unei specii pe cale de dispariție – cei care luptă împotriva maselor, a ridicularizării sinelui și a dispariției entităților din cadrul unei societăți. Ei au reușit să-și păstreze intactă conștiința, chiar dacă au fost huliți de mulțime pentru excentrismul lor în tot, de la modă până la principiile lor asupra vieții.

Urmează o masturbare cerebrală menită să dea sens acestui manifest pentru diversitate în muzică. Îmi urlă tot corpul în spasme nebunești când vă ascult pseudo-muzica inferioară boschetarului de la colț cu „mameloor din lumea-ntreagă” a lui.

Mă dezgustați, pentru că ați renunțat să vă mai diferențiați, pentru că vă credeți elitiști datorită conturilor din bancă, pentru că vă descopăr fabricați pe baza unor non-valori ca pe bandă rulantă. Ia trei acorduri, să zicem un C, un A mi și un F, pune peste un refren de genul – *ooo la la laaa*, câteva bituri de house și găsește-ți câteva japănese limitate, dispuse să devină penibile pentru câțiva euroi – asta este cel mai scurt drum spre succes în România.

Nici cu celelalte națiuni nu îmi e rușine, dar nu am chef să intru și printre oalele lor.

Dacă tot critic pe toată „înalta clasă a muzicii” de joasă speță, împrösc cu dispreț pe toți cei care promovează în orice fel involuția muzicală – de la producători la ascultători, pe voi toți cei care finanțați prin actele voastre limitarea și ignoranța.

Nu e vorba doar de gusturi, aveți libertatea de a gusta orice-i place urechii, însă totul pornește de la noi consumatori. De la ce suntem dispuși să digerăm și ce ne este respins de sistemul digestiv.

Ajung la stratul de diferențiere dintre *underground* și *mainstream*, nu se poate pune un semn de egal între cei doi termeni și calitate vs deșeură, dar sunt tot mai puțini artiștii veritabili ascultați de marea masă. De aceea, înțeleg dorința onora de a rămâne protejați sub pătura *underground*-ului.

Odată ce ajungi cunoscut, devii sensibil la dorințele auditoriului și, inevitabil, ajungi să-i alini setea de muzică.

Și dacă devii mai *marketable* decât e necesar, ajungi ieftin. Și uite cât de ușor se pierde încă un *stiliaga*.

Celor câțiva *stiliaga* care au mai rămas, le acord un plus bene și audiența mea.

Refuz sa mă alătur mulțimii!
Eu sunt eu, și nu o să mă cumpărați cu vorbele vostre dulci și ale voastre acorduri ieftine (și mereu aceleași), umplute de veselie tâmpă!

MARIA ȘTEFAN
Colegiul Național Bănățean

Muzică inspirată din muză

Muzica. O activitate plăcută de relaxare, în timp ce guști un cappucino cu aromă de rom, în orice perioadă a anului, după niște grele zile de școală, amestecate cu oboseala cauzată de party-uriile nocturne cu prietena până dimineață, după o lungă beție cu șampanie și bere combinate cu niște chips-uri stricate, fiindcă te-ai grăbit să le cumperi fără să te uiți la dată și ai vomitat tot timpul înainte de școală și toată lumea te-a întrebat ce cremă verde de față folosești.

Iritată, eh ? Lasă ! Muzica: e de nedescris cât de cool este ! De aceea există mai multe tipuri de muzică.

Toate persoanele ascultă ce le place, pentru că gusturile nu se discută, nu? That's the base!

Genuri sunt extrem de multe ca eu să le înșir chiar pe fiecare în parte. Primul gen apărut a fost, bineînțeles, muzica clasică, precum Beethoven (un foarte mare compozitor cunoscut de toate lumea, mai ales marea sa creație „Simfonia IX”), Mozart, Bach, Brahms, Antonio Vivaldi, Debussy etc. Majoritatea oamenilor cuți ascultă doar genul acesta.

Jazz-ul always căutat (creat din anii 50’, pe un ritm constant acordat de câteva importante instrumente cum ar fi: pian, chitară, trompete, saxofoane), fiindcă era foarte popular și ascultat de toți înainte. Artiștii de jazz precum Mambo No. 5, Norah Jones, Jean Luc Ponty, Aura Urziceanu, vor fi mereu în vogă pentru adevărații fani atinși de acest gen de muzică ce le reprezintă personalitatea vionale și optimistă, plină de dinamism. Acest ritm dă jazz-ului o anumită notă de mister și simplitate creând o stare de relax.

Blues-ul se aseamănă cu jazz-ul, dar nu în totalitate, ci are anumite tente spre o stare de spirit calmă și liniștitoare.

Pop-ul este muzica nu chiar foarte veche, un fel de house cu multe efecte speciale pe fundal, realizate, desigur, cu ajutorul calculatorului, destinată distracției și dansului modern. Ideală pentru *lonely party*-uri, (acasă cu prietenii), dând o atmosferă tensionată, ce te invita pur și simplu la dans. Este ascultat, în general, de persoanele pline de energie, ce au excesivă încredere în propria persoană, sigure pe ele în tot ceea ce fac, neinteresate de părerea celorlalți despre personalitatea lor. Le place distracția în mai mare măsură decât să muncească, fiind destul de leneșe în ceea ce cuprinde capitolul, și nu știu prea bine să-și organizeze timpul.

Hip-hop. Acest gen are originile în blues și jazz cântat de majoritatea negrilor, dar și de albi. Un gen destul de interesant, ce surprinde mișcări câteodată lente și sexy ale unor fete, în timp ce hip-hop-eri cântă având un limbaj specific lor precum “Yo, dawg!”, purtând multe „bling-bling-uri” (bijuterii) și o vestimentație aparte: tricouri largi, mări, care lasă la vedere boxerii desubtili pantalonilor largi. Eminem, 50cent, Usher, Diddy, Notorious B.I.G., Parazittii etc. sunt hip-hop-eri în toată regula. Cei ce ascultă un astfel de gen sunt persoane încrezătoare, cu ritmul în sânge, entuziaste, purtându-se precum „idolii” lor.

House-ul. Muzica aparține discotecilor, creată de DJ pentru *hard party*, în care toată lumea poate dansa și se simte bine. Acest gen nu prea are semnătură proprie, e cam „comercială”, însă este perfectă pentru plăcerile tuturor, fiindcă, practic, nu aparține unui gen.

Techno. Împărtășește aproape toate trăsăturile house-ului (pe scurt povestit). Rock-ul (în sfârșit, hip-hop-uraaaaa!).

Acest gen de muzică ti reprezintă pe oamenii nu lipsiți de cultură: niște ratați nebuni la cap, care trebuie să ajungă într-un sanatoriu din cauză că, cică, ascultă doar țipete și urlete; așa zic unii !, nah, păi, nu este chiar așa ! Oameni cărora le place să-și exprime sentimentele liber. Rock-ul cuprinde multe metafore, pe care unii nu le înțeleg și nu le bagă în seama, relatând adevăratele sentimente ale *lyricistului* și opinia lui despre ceea ce îl înconjoară esențial (libertatea, războiul, pacea, democrația, dragostea, viața).

Acest gen se ascultă în funcție de starea de spirit în care te afli. Audiind melodia ce te reprezintă (rock-ul are mai mult de treizeci de subgenuri!), te simți mereu altfel. Korn, Linkin park, Placebo, Gorillaz, Evanescence, AC/DC, Metallica, Him, Guanos Apes, Guns'n'Roses, Iron Maiden - real makers of rock! Se spune că rock-ul este ascultat doar de către cei ce îl înțeleg.

Evident, gusturile nu se discută. Dar muzica, da!

OANA SORINA ȘANDRU
Școala Generală nr. 22

Fără Muză

Cred că toți scriitorii știu despre ce vorbesc.

Te zbați, te strofoci, încerci din greu, îți vine să urli, dar nu reușești să scrii nimic. Crezi că te-a părăsit talentul, că nu mai ești bun de nimic, că nu vei mai reuși să faci nimic în viață.

Nimic. Acesta este cuvântul-cheie. Nu îți mai poți imagina nimic, nu mai poți scrie o metaforă ca lumea, ca să nu mai vorbim de o poezie sau un roman !

Ah !... That's it!
Acest fenomen este cunoscut în lumea largă cu denumirea de “writer’s block”, sau, în română, blocaj literar. El apare atunci când scriitorul trece printr-o perioadă mai grea din punct de vedere emoțional.

Uh !... Nu merge aici ! Mai bine îl folosesc altundeva... sau, și mai bine... deloc. Ba nu. Merge. Să zicem. Instabilitatea literară...

Cu toții suntem nebuni... se poate datora stresului, plictisiei și nefolosirii creierului. Dar și din cauza valurilor de idei care trec prin mintea unui scriitor, el neputând să mai le controleze.

Of, muzele astea! Nici ele nu știu ce vor!...

Există exerciții pentru combaterea “writer’s block”-ului (Heh !) Unul din ele este așa-numitul “Obiect”. Este unul din cele mai ușoare și mai folositoare exerciții anti-blocaj. Scriitorul își imaginează că este un obiect, dar fără să îl denumească, apoi încearcă să îl descrie.

Desigur, mai există și varianta mai grea. Scrie despre blocaj itself! Și voilă! Cât se poate de ușor !... stai... și eu scriu despre blocaj...

Acum, un sfat pentru scriitorii profesioniști (adică celor cărora li se publică cărțile... It’s not fair!). Puteți încerca să co-scrieți o carte. Veți vedea că, dacă încercați acest lucru, muza va fi recunoscatoare că are un nou prieten și vă va răsplăti efortul.

Desigur, această variantă poate fi folosită și de amatori (Nu-mi place cuvântul acesta... am citit lucrări scrise de “amatori”, care erau mai bune decât cele scrise de profesioniști... Lor le e, de obicei, frică de atenție sau, în cealaltă extremă, că vor fi ignorați de cititori).

O altă variantă de combatere a blocajului, folosită în special de mine, este ascultatul muzicii (desigur, nu merge la toată lumea, dar merită să o încerci... Dacă nu reușește, te alegi cu o melodie bună). Muzica trebuie aleasă cu atenție, în concordanță cu ideea cărții pe care ai de gând să o scrii.

“I’m the real Slim Shady, yes, I’m the real Shady...” Ce ?
În caz că muza rămâne tot încapătănată (ca înotdeauna !), nu trebuie să disper ! Unii scriitori au stilul și viteza lor de a scrie.

Un scriitor poate scrie trei cărți pe an, altul doar trei povestiri. Nu e nici o catastrofă dacă ești cel de-al doilea scriitor sau cel puțin asemănător lui. Nu înseamnă că nu ai talent literar!

Ura... Articolul meu se metamorfozează într-o self-help book... article... Ura...

Writer’s block nu trebuie să fie confundat cu *writer’s laziness*.
Cel din urmă apare atunci când scriitorul, asemeni mie, are idei, dar este prea leneș, prea plictisit sau prea obosit pentru a scrie.

În concluzie: “toți avem idei, dar numai scriitorii știu că le au”, cum a zis Neil Gaiman.

ANAMARIA PINTEA
Școala Generală Nr.22

Să nu mă crezi ce-ți spun acum

Pseudojurnal

Încerc să scriu, dar gândurile îmi sunt confuze și obosite, liniștea ce mă înconjoară mă copleșește, aproape mă adoarme, pleoapele îmi sunt grele, iar tremurul vocii mă face să-mi pierd controlul.

N-aș vrea nimic mai mult decât să mă trezesc, să-mi las visele în urmă, să încep să țip, să cred că lumea mă observă.

Dar, în zadar. Nimic nu se aude de niciunde, iar gânduri macabre mă încoțesc și mă derutează, făcându-mă să cred că sunt singură, că nimeni nu mă vede, că existența mea e doar o farsă.

Atunci de ce îmi doresc să ies din anonimat, dacă nimeni nu mă aude, nu mă simte, înțelege sau ajută?

Poate am nevoie de ajutor, dar cine să mi-l dea? O lume atât de neagră și egoistă, ale cărei simțuri s-au pierdut odată cu Holocaustul. O mare de furnici ale cărei principii sunt nule.

Nu. Îmi doresc mai mult, poate, prea mult. Dar ce să faci, asta-i firea omului, țintește prea sus, iar căzătura e groznică, prea dureroasă să o suportî.

Încerc să reflectez asupra vieții mele și nu obesrv decât decepții peste decepții, descurajări, insulte, vorbe urâte și grele.

Ce rost mai are să trăiești, dacă alții nu văd în traiul tău un lucru bun? Am întrebat ce e viața, ce sunt visele, rugăciunile, dorințele, subconștientul? Răspunsuri au venit din multe locuri, dar pentru mine nu reprezintă nimic, pentru mine durerea definește totul.

Și totuși, îmi place durerea. Îmi place să simt, aproape mă farmecă, îmi umple gândurile și simțurile, mă face să simt că trăiesc.

Că doar pentru asta trăiesc, nu?

Televiziunea noastră cea de toate zilele

Televiziunea – presă electronică. Televiziunea – divertisment. Televiziunea – îngrozitor de plictisitoare prin acele serii interminabile de reclame la diverse produse.

Nu spune nimeni că reclamele ar trebui șterse de pe fața pământului. Chiar nu ar fi bine, pentru că televiziunea preferată ar da cu siguranță faliment și nu am mai putea urmări serialul de la ora patru.

Dar s-ar putea, totuși, stabili un echilibru între cantitatea și durata de difuzare a reclamelor.

Poate am suporta mai ușor publicitatea, chiar și de durată lungă, dacă ar dispărea reclamele de prost gust sau cele care au absolut nici o legătură cu produsul ce trebuie promovat. E ca și când eu aș dori să realizez un spot publicitar despre firma mea de articole sportive, dar aș vorbi despre restaurantul chinezesc din colțul străzii.

Sigur că pe baza multor studii psihologice s-a dovedit că reclamele cresc vânzările. Îți impun într-un fel să cumperi pur și simplu prin faptul că îți amintesc de acel produs. Dacă vezi vestita ceașcă verde de cafea, cu scris auriu, nu cumva creierașul tău are tendința să meargă la bucătărie și să-și prepare o cafeletuță?

Mi se pare absurd ca reclamele să se adreseze, de exemplu, unui copil de cinci ani, căruia îi prezinți un iaurt care se transformă în înghețată. Normal că părintele spune „Nu ai voie înghețată, pentru că nu e sănătoasă !” Dar imediat vine și replica din „gura” televizorului:„Și ați transformat iaurtul într-o înghețată plină de vitamine!”. Atunci, biata mamă, care ține la sănătatea copilului ei, ce poate să spună? Că tanti de la televizor vorbește prostii?!

Alt gen de reclame care mă intrigă sunt cele la scutece pentru bebeluși. Nu știu cum se poate cineva folosi de imaginea unui copil abia născut (o imagine de-a dreptul... goală) pentru a-și face vânzare. Sigur s-ar găsi și alte alternative.

Au mare succes, chiar și printre cei critici și pretențioși la reclame asemeni mie, spoturile tip serial, care au, într-un fel, legătură între ele și care se realizează cu aceiași actori. Când vezi aceleași personaje, ce, de obicei, au caracter comic, ai senzația că îi cunoști și că sunt prietenii tăi de-o viață. O idee foarte bună a avut cel care a creat reclamele având ca protagoniști diferite staruri ale lumii artistice sau sportive.

Și, ca să mă întorc din nou la ce ne îmi place, că doar acesta este principalul, nervii mei au o reacție foarte violentă când în fața mea apare omul care face pe medicul stomatolog cu un tub de pastă de dinți în mână. E omul îmbrăcat într-un halat alb, impecabil – probabil o reclamă ascunsă la detergent pentru rufe. Mă deranjează în special minciunile pentru copii mici pe care acel om e obligat să le spună pentru că doar pentru asta primește bani, nu ? Comparația dintre un dinte și o scoică mi se pare total nepotrivită. Dentistul meu spunea ceva de genul: „Pastă de dinți nu contează într-o așa mare măsură. Contează doar să-ți păstrezi dinții curați.”

Televizorul e de vină și pentru plânsetele copilului care vrea cu disperare laptele cu vacuță pe ambalaj. Că doar l-a văzut în reclamă !

În concluzie, prietenul nostru televizorul ne intoxică, forțându-ne să înghițim pastă de dinți cu gust de mere acre. Tot același aparat electronic ce are în componență ecranul acela frumușel ne arată cum se plânge de la substanțe lacrimogene. Păcat că, după aceea, ne mlășim și noi. După tot răul provocat minții noastre deja bolnave, încă iubim televizorul. Dar probabil că gândim ceva de genul „Nu trebuie să fiu cu băgare de seamă. Am un pistol!”...

OANA POPA
Școala Generală Nr. 22

► În viziunea mea, viața nu e decât o frunză, scuturată de vânt și spălată de ploaie, arsă de soare și ruptă de furtună.

Când te naști e soare, toată lumea gravitează în jurul tău. Când suferi e mai greu, căci ploile sunt grele și acide, iar vântul e necruțător.

Apoi vine partea frumoasă a lucrurilor: furtuna, adică moartea, când toată lumea “suferă” pentru tine, plânge, dar ție nu-ți pasă, ești fericit și în același timp degustat de viața pe pământ.

Îmi place să cred că lucrurile se schimbă la fel ca personalitatea oamenilor, dar aceste nu sunt decât iluzii, optimism de prost gust, iar reversul este dur, aproape depresiv.

Răutatea din inimile oamenilor te afectează, îți distruge creierul, te face să pierzi în fața speranței, te dezechilibrează atât de tare încât te năpădesc lacrimile.

Și vrei să plângi fără oprire, să crezi că tu esti vinovat, dar nu e așa, nu înțotdeauna așa.

Te ustură ochii, simți mii de cuțite în tot corpul. Auzi voci care încearcă să te convingă că nu ești nimic altceva decât un ratat, dar tot nu vrei să te oprești.

Sângele îți clocoteste în vene, pulsul o ia razna, iar bătăile inimii te fac să tremuri.

Știu că ți-ai dori să te răzbuni, să-i vezi pe jos bălțind în sânge, să le vezi durerea din ochi, implorând iertarea.

Și iarăși nu vrei să te oprești. Întotdeauna vrei tot mai mult și mai mult și începi să delirezi, să-ți dai cu capul de pereți, să te autopedepești. Și leșini, crezând că ai intrat în moarte clinică, dar te trezești într-un târziu, întins pe covor și vrei să dormi cât mai mult.

Dimineața, când ceasul începe să sune isteric, realizezi că-i o nouă zi, o nouă provocare și încă nu ai murit.

NADINA IULIA ROMAN
Liceul teoretic Gătaia